

Een brief van Johannes Wichelhaus.

Bonn, 25 Sept. 1855.

Mijn geliefde en dierbare vrienden, dienaren van het Woord van genade en waarheid,
. . . Wij weten en belijden, dat wij uit onszelf geheel en al onbekwaam zijn, Christus te verkondigen, dat wij veeleer al te blind en al te zeer met onszelf bezig zijn, dan dat wij genegen en bekwaam zouden zijn, het Woord des levens te zetten middenin de duisternis, de verdorvenheid, de dood en de zonde, dat wij ook in het geheel niet *die* liefde hebben voor de Heere en voor de broeders om een verloren schaapje op te passen en te verzorgen en voor de Herder de deuren open te doen. Maar juist omdat wij dit weten, klemmen wij ons vast aan de belofte van God, die gezegd heeft: „Ik zal u tot vissers van mensen maken” en „De ziel van de priester zal zijn als een overvloedig gedrenkte hof” (Jer. 31). De Heere schenke ons, dat wij altijd voorzichtig en in ootmoed wandelen, dat wij eerlijk, eenvoudig en trouw met de mensen omgaan, dat wij met een liefhebbend hart hun zeggen: zo staat het met mij, zo met u, zo met alle vlees — en dat is de genade van God in Jezus Christus ten goede van alle verlorenen. De God en Vader van onze Heere Jezus Christus, die gaarne de lof van Zijn eniggeboren Zoon uit de mond van kinderen en dwazen laat weerklinken, legge Zijn Woord in uw mond, doe Zijn geloof en liefde in uw harten ontvlammen, bane een weg vóór u heen, omgord u met macht en met het vertrouwen op Zijn heil, zodat gij niet bang wordt en tegen alle verkeerdheid, hardigheid, ongeloof, twijfel van buiten en van binnen blijft bij het getuigenis: Er is verlossing, er is leven, er is gerechtigheid; zij wordt om niet geschonken aan alle heidenkinderen, die niets hebben dan zonde en gaarne met God verzoend zouden willen zijn en vrede gemaakt hebben met God, de Rechter over levenden en doden. Amen.